

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zast. JUDr. Hanou Loskotovou, advokátkou se sídlem Boskovice, Sokolská 1318/60, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č. j. PPR-14835-1/ČJ-2013-990420, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2015, č. j. 41 A 58/2013 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Zástupkyni stěžovatele JUDr. Haně Loskotové, advokátce se sídlem Boskovice, Sokolská 1318/60, **se určuje** odměna ve výši 8228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako „stěžovatel“ domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č. j. PPR-14835-1/ČJ-2013-990420. Žalovaný tímto rozhodnutím na základě odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby pořádkové policie (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 2. 5. 2013, č. j. KRPB-73312-11/ČJ-2013-0600PZ-JA, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, změněno rozhodnutí

Policie České republiky, Územního odboru Blansko – Vyškov, vydané v blokovém řízení dne 9. 3. 2013. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokutovým blokem ev. č. C 0142356, série FC 2013, bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 500 Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Právě projednávaná věc je před Nejvyšším správním soudem řešena již podruhé. Nejvyšší

správní soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, č. j. 2 As 68/2013 - 59, zrušil ke kasační stížnosti stěžovatele usnesení krajského soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 41 A 58/2013 - 13, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v uvedeném usnesení nesprávně odmítl žalobu stěžovatele jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“. Poněvadž bylo uvedené usnesení krajského soudu zrušeno, aniž se Nejvyšší správní soud mohl jakkoli vyjádřit k meritu věci, je tato opakovaná kasační stížnost přípustná (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, krajský soud žalobu věcně projednal a dospěl k závěru o nedůvodnosti všech stěžovatelem uplatněných žalobních námitek. Krajský soud uzavřel, že byly splněny všechny zákonem požadované podmínky blokového řízení ve smyslu ust. § 84 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a to včetně souhlasu stěžovatele s tímto způsobem projednání přestupku. Jediná nesprávnost pokutového bloku byla odstraněna vydáním rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, aniž by explicitně odkázal na některý ze zákonných důvodů podle § 103 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je ale evidentní, že stěžovatel uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel má za to, že krajský soud pochybil, nezabýval-li se jím navrženými důkazy a omezil se jen na dokazování toho, proč se stěžovatel nemohl odvolat proti uložení pokuty. Naprosto se tak vyhnul základnímu předmětu žaloby, tedy pochybení policejních orgánů spočívajícímu ve vícenásobném porušení zákona. Z napadeného rozsudku plyne, že krajský soud považoval podpis stěžovatele za zcela zásadní. Stěžovatel tvrdí, že ačkoli pokutový blok skutečně podepsal, okolnosti, za kterých k tomu došlo, byly natolik závažné, že samy o sobě nivelizují význam tohoto podpisu. Kromě toho se domnívá, že nelze přikládat význam podpisu na právně závadném pokutovém bloku. Na pokutovém bloku bylo totiž uvedeno, že pokuta byla uložena za porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž povinnost stanovenou tímto ustanovením stěžovatel neporušil. Za přestupek, kterého se měl stěžovatel údajně dopustit, tedy porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, mu pokuta uložena nebyla. Takové pochybení nebylo lze reparovat v přezkumném řízení. Na základě uvedených důvodů navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu spolu s rozhodnutím správního orgánu zrušit.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil přesvědčení o správném postupu správních orgánů jak při blokovém, tak při zkráceném přezkumném řízení i v řízení odvolacím. Žalovaný rozhodoval o odvolání stěžovatele na základě posouzení a vyhodnocení důkazních prostředků zaslaných mu prvostupňovým orgánem. Tyto považoval za dostatečné pro vydání napadeného rozhodnutí, a neprováděl proto další dokazování. Žalovaný zdůraznil, že v této věci je prokazatelnou skutečností, že stěžovatel vlastnoručním podpisem na bloku pokuty na místě nezaplacené vyjádřil souhlas se spácháním předmětného přestupku, přičemž též v odvolání uvedl, že si pouze opomněl zapnout bezpečnostní pás včas. Stěžovatel se tudíž doznal ke spáchání přestupku a za nezákonný považuje pouze postup policistů, kteří věc neřešili domluvou, nýbrž uložením pokuty. Vzhledem k uvedenému navrhuje žalovaný kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovateli byl ustanoven zástupce a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Pokud jde o relevantní skutkové okolnosti, ze spisu bylo zjištěno, že dne 9. 3. 2013 byla stěžovateli rozhodnutím orgánu policie v blokovém řízení uložena pokuta na místě nezaplacená ve výši 500 Kč za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, konkrétně proto, že stěžovatel jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Ze spisu plyne, že souhlas se zahájením blokového řízení, zaviněním přestupku a výši sankce byl stvrzen podpisem stěžovatele na všech částech pokutového bloku. Stěžovatel podal proti udělení pokuty odvolání, které bylo posouzeno zčásti jako podnět k zahájení přezkumného řízení a zčásti jako stížnost na chování a jednání policistů (ta byla postoupena příslušnému orgánu k vyřízení). Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor služby pořádkové policie, postupem podle § 98 správního řádu (zkrácené přezkumné řízení) změnilo uvedené rozhodnutí o uložení pokuty, když dospělo k závěru o vadě spočívající v nesprávně uvedené právní kvalifikaci porušení dle zákona o silničním provozu. Ve slovním popisu přestupkového jednání na dílu A pokutového bloku bylo uvedeno: *„Jako řidič nebyl za jízdy řádně připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní, porušeno ust. § 5/1a z. č. 361/2000 Sb.“* Vada spočívala v tom, že místo § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu bylo na předmětném pokutovém bloku uvedeno ust. § 5 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Žalovaný tuto vadu zhodnotil jako administrativní pochybení a změnou rozhodnutí tuto zjevnou nesprávnost napravit. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včasné odvolání, na základě kterého došlo ke změně uvedeného rozhodnutí v části odůvodnění a to v tom smyslu, že tam uvedené nesprávné jméno přestupce „Ing. J. D.“ bylo nahrazeno správným „Ing. J. B.“; v ostatních částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto. Toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou u krajského soudu.

Stěžovatel předně namítá, že se soud nezabýval jím navrženými důkazy. Nejvyšší správní soud prvně obecně odkazuje na svou konstantní judikaturu a judikaturu Ústavního soudu ohledně tzv. opomenutých důkazů - např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 6 As 25/2009 - 193, a ze dne 5. 5. 2010, č. j. 6 Ads 178/2009 - 63, či nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná ze stránek <http://nalus.usoud.cz>). Nejvyšší správní soud však také upozorňuje na to, že stěžovatel nemá právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhne. V případě neprovedení navržených důkazů je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil, jinak zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. V nyní projednávané věci se však o uvedenou situaci nejedná. Ačkoli stěžovatel tvrdí, že se krajský soud nezabýval jím navrženými důkazy, z jeho žaloby a ani z žádného dalšího podání založeného ve spise krajského soudu neplyne, že by se provedení jakéhokoli důkazu domáhal. Krajský soud proto neměl povinnost domýšlet si případné návrhy stěžovatele a tyto pak odůvodňovat. Rozsudek krajského soudu je patřičně odůvodněn, srozumitelně objasňuje, proč nebylo možné v rámci přezkumného řízení zkoumat zjištěný skutkový stav věci a také náležitě zdůvodňuje, proč byl postup správních orgánů shledán v souladu se zákonem. Uvedenou námitku proto považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

Stěžovatel dále brojí proti tomu, že se soud nezabýval pochybeními policejních orgánů, nýbrž vycházel pouze ze skutečnosti, že stěžovatel podepsal pokutový blok. Tento pokutový blok byl navíc závadný, protože obsahoval chybnou právní kvalifikaci skutku, a proto mu nelze přikládat význam, stejně jako podpisu na něm. Ani s tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Krajský soud sice skutečně akcentoval souhlas stěžovatele s projednáním přestupku v blokovém řízení, jenž stvrdil podepsáním pokutového bloku, avšak také objasnil, proč je právě tento souhlas zásadním a proč nebylo se stěžovatelem vedeno řádné přestupkové (správní) řízení s možností podat řádný opravný prostředek. Krajský soud se neopomněl vypořádat ani s pochybením policistů vypisujících pokutový blok, když místo § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu uvedli § 5 odst. 1 písm. a) stejného zákona, nicméně také ozřejmil, že tato vada, která byla pouze administrativním pochybením, byla odstraněna právě vydáním rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení a následně též rozhodnutím o odvolání stěžovatele. Krajský soud žádné další pochybení policejních orgánů při ukládání pokuty nezjistil. Ostatně, stěžovatel v kasační stížnosti žádné konkrétní pochybení policejních orgánů nezmiňuje, pouze uvádí, že se jednalo o vícenásobné porušení zákona a že ačkoli podepsal pokutový blok, skutečnosti, které k tomu vedly, samy o sobě tento pokutový blok nivelizují. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stejně jako krajský soud považuje postup policejních orgánů za postup *secundum et intra legem*, tedy v souladu se zákonem, a to z následujících důvodů.

Jak již bylo uvedeno, předmětem řízení před krajským soudem bylo posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení, resp. rozhodnutí o odvolání, jímž bylo rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení změněno v části odůvodnění.

pokračování

Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu je mimořádným prostředkem směřujícím ke změně či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jediným důvodem, pro který může příslušný správní orgán přezkoumávané pravomocné správní rozhodnutí v přezkumném řízení změnit nebo zrušit, je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3 správního řádu). Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. V přezkumném řízení se proto neposuzují ani skutkové otázky, které mohou hrát roli např. při obnově řízení (§ 100 odst. 1 správního řádu). Jak plyne z právní úpravy, přezkumné řízení není řízením návrhovým, ale lze je zahájit pouze z moci úřední. Účastník řízení sice může dát k zahájení takového řízení podnět, ten však není návrhem na zahájení správního řízení. Na přezkumné řízení nemají účastníci původního řízení právní nárok, a správní orgán proto není vázán jejich podnětem, a to ani jde-li o obsah a rozsah námitek, které jsou v takovém podnětu obsaženy. Správní orgán je však povinen přezkumné řízení zahájit, dojde-li po předběžném posouzení věci k závěru, že existuje pochybnost o tom, zda je rozhodnutí v souladu s právními předpisy. Zkrácené přezkumné řízení lze zahájit rovněž pouze z moci úřední, a to za splnění podmínek stanovených v § 98 správního řádu, tj. v případě, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků; v takovém případě se neprovádí dokazování a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu (v podrobnostech viz Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Bova Polygon, Praha 2012, s. 800 an.).

V nyní pojednávané věci bylo odvolání stěžovatele proti uložení pokuty posouzeno jako podnět k provedení přezkumného řízení. Protože správní orgán po předběžném posouzení věci dospěl k závěru, že pokutový blok, na jehož základě byla stěžovateli uložena pokuta, je stižen zjevnou administrativní vadou, ve zkráceném přezkumném řízení jej změnil a tuto vadu odstranil. Uvedená vada spočívala v tom, že policisté v textové části pokutového bloku místo § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu uvedli § 5 odst. 1 písm. a) stejného zákona. Kromě toho však textová část obsahovala popis „9. 3. 2013, 9:17 hod, Uhřetice, PK č. II/374, jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní, vozidlo RZ 6B6 5718.“ S ohledem na uvedené je nepochybné, že se jednalo toliko o pochybení administrativního rázu spočívající v záměně číslovky, nikoliv o nezákonnost ve věci samé. Jiná porušení zákona shledána nebyla, přičemž bylo konstatováno, že přestupek byl řešen na místě v blokovém řízení a to za dodržení všech zákonných podmínek, což správní orgán náležitě odůvodnil.

Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že námitka stěžovatele ohledně vady pokutového bloku a tedy i neplatnosti jeho podpisu na něm je ryze účelová. Ze znění pokutového bloku i ze samotných vyjádření stěžovatele je evidentní, že si byl vědom, za jaký přestupek mu byla uložena pokuta, neboť text na pokutovém bloku přestupek zcela jasně konkretizoval. Stěžovatel byl navíc policejní hlídkou dotazován, zda vlastní lékařské potvrzení, které by mu umožňovalo nebyť za jízdy připoután. Rozporovaný podpis na předmětném pokutovém bloku na pokutu na místě nezaplacenou lze proto považovat za platný.

Pokud jde o samotné naplnění podmínek pro projednání přestupku v blokovém řízení, které bylo předmětem přezkumného řízení, Nejvyšší správní soud předesílá, že souhlasí s krajským soudem, potažmo správními orgány, že v nyní projednávané věci byly tyto podmínky splněny a to včetně souhlasu stěžovatele stvrzeného jeho podpisem na všech částech bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Blokové řízení je jako specifický zjednodušený a neformální typ řízení upraveno v § 84 a násl. zákona o přestupcích. Dle tohoto ustanovení lze *„přestupek (...) projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.“* Pokud jde o možnost vyřešit přestupkové jednání domluvou, z ustanovení zákona vyplývá, že domluvou lze primárně řešit takové přestupkové jednání, jehož společenská nebezpečnost je velmi nízká. Zda však dojde k vyřešení věci domluvou, náleží výlučně úvaze správního orgánu vycházející ze skutkových okolností případu. Další z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. V ochotě zaplatit pokutu tak lze spatřovat souhlas osoby s vydáním rozhodnutí v blokovém řízení. Poslední podmínkou, jež musí být splněna kumulativně s ostatními, je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, při výkladu stanovené podmínky spolehlivého zjištění přestupku uvedl: *„V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v ‚běžném‘ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno, a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání.“* Z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ačkoliv je blokové řízení zahajováno pouze ze strany správního orgánu, dodržení podmínky spolehlivého zjištění přestupku je fakticky v dispozici osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Pokud tato osoba nevyžaduje, aby o přestupku bylo rozhodnuto ve standardním (nezkráceném) řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí s ukládanou pokutou, lze blokové řízení provést. V opačném případě, kdy osoba podezřelá ze spáchání přestupku nesouhlasí se zaplacením pokuty (tj. domnívá se např., že je nepřiměřená, anebo že měl být přestupek řešen pouze domluvou) nebo nemá přestupek za spolehlivě zjištěný, nelze pokutu v blokovém řízení uložit a osoba má právo na zahájení standardního řízení o přestupku. K formě nesouhlasu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 As 47/2008 - 30, když uvedl, že: *„Pro úvahu, zda stěžovatel vyčerpал procesní prostředky k ochraně svých práv či nikoliv, totiž není rozhodné, do jaké míry se ztotožnil s názorem, že se skutečně dopustil přestupku, tj. jakou míru vnitřní mentální distance či akceptace dosáhl ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu. Směrodatné je pouze to, jakým způsobem tento svůj případný nesouhlas projevil navenek, tj. zda tak učinil kvalifikovaně.“* (v podrobnostech viz *Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 456 an*). Z hlediska zákonné úpravy pak představuje jedinou relevantní možnost k docílení standardního správního řízení odmítnutí uloženou blokovou pokutu zaplatit, a tedy nepodepsat pokutový blok. Poté by nutně došlo k zahájení běžného přestupkového řízení. V nyní projednávané věci však stěžovatel pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou podepsal, ačkoli byl policejní hlídkou

pokračování

poučen, že když pokutu nezaplatí, bude věc postoupena do přestupkového řízení. Tuto variantu ale stěžovatel odmítl, neboť dle jeho vlastních slov neměl zájem se dohadovat s úředníky a byl myšlenkami jinde. Tento vnitřní stav stěžovatele však není pro danou věc relevantní. Poněvadž stěžovatel svůj nesouhlas žádným způsobem neprojevil a podepsal všechny tři části bloku na pokutu na místě nezaplacenou, nutno jeho písemný souhlas považovat za udělený a rozhodnutí za pravomocné (obdobně srov. též rozsudek ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81). Tento souhlas je tak pro posouzení zákonnosti vedení blokového řízení zásadní. Právě podpisem pokutového bloku stvrdil obviněný z přestupku svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení (a nikoliv pouze domluvou), tedy jednoznačně potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Postup policistů podle uvedeného ustanovení tak byl na místě a blokové řízení bylo provedeno zcela v souladu se zákonem.

Závěrem, pouze *obiter dictum*, Nejvyšší správní soud doplňuje, že ačkoli se stěžovatel domnívá, že v nyní projednávané věci existují sporná skutková zjištění ohledně spáchání přestupku, nelze s ním souhlasit. Ze spisu totiž plyne, že sám stěžovatel nepopírá, že by se předmětného přestupku dopustil, a dokonce se k němu doznává. V žalobě (a ostatně ve všech podáních adresovaných správním orgánům) připouští, že si „*opomněl zapnout bezpečnostní pás včas, což (...) bezprostředně po výjezdu na silnici č. 374 učinil.*“ Skutková podstata uvedeného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zní tak, že řidič motorového vozidla je povinen „*být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*“ Z uvedeného jednoznačně plyne, že si stěžovatel zapínal bezpečnostní pás již za jízdy, nikoliv před ní, jak to požaduje zákon, čímž uvedenou skutkovou podstatu naplnil. Motiv policejní hlídky pro kontrolu stěžovatele není pro naplnění skutkové podstaty vůbec relevantní.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl napadený rozsudek zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Nejvyšší správní soud přiznal odměnu zástupkyni stěžovatele, která byla ustanovena podle § 35 odst. 8 s. ř. s. usnesením zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 2 As 68/2013 - 38. Odměna byla určena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů (další porada s klientem a sepsání kasační stížnosti), ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 bod 5. advokátního tarifu (tj. 3100 Kč za jeden úkon). Dále byla ustanovené zástupkyni přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony

právní služby stanovená podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky (300 Kč za jeden úkon). Tato částka se navyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21%, jelikož ustanovená zástupkyně doložila, že je plátkyní této daně. Celkem má tedy ustanovená zástupkyně stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 8228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu